

Politiikka Ja Työmaatoiminta

PALKKATYÖLAISET näyttävät olevan edelleenkin kiintyneitä politiikkaan. Osa heistä ottaa siihen käytännöllisesti osaakin, joka viittaa siihen että he olettavat siitä olevan itselleen hyötyä. Jollekin yksilölle siitä saattaa olla hyötyä siinä tapauksessa, että heidän suosikkinsa pääsee sellaiseen poliittiseen virkaan että kykenee asemansa perusteella hankkimaan jollekin kannattajilleen poliittisen toimen. Mutta jos otamme huomioon palkkatyöläiset luokkana, niin silloin emme havaitse politiikoimisesta olevan työläisille mitään hyötyä.

Politiikoitsijain välityksellä jollekin työpaikan hankkiminen nähkääs merkitsee sitä, että ennenkuin johonkin toimeen voidaan sijoittaa henkilö, niin sitä ennen on joku toinen erotettava siitä. Jos siis piakkoin toimeenpantavissa yleisissä vaaleissa tapahtuisi siten, että jokin poliittinen puolue voittaisi kaikki tärkeimmät poliittiset virkapaikat, niin sekään ei merkitseisi sitä että työttömyys tulisi sen takia vähenevään. Silloin voisi käydä vain siten, että ennemmin visseissä poliittisissa toimissa olleet henkilöt erotettaisiin tehtävistään ja heidän tilalleen asetettaisiin toiset. Ne tai osa niistä, jotka pääsisivät silloin toimiin, saattavat olla työttömiä ja toimenpiteellä on näinollen näennäisesti työttömyyttä vähentävä vaikutus. Mutta samalla kertaa ne, jotka erotettaisiin toimistaan, joutuisivat työttömiksi ja näinollen työttömien lukumäärä jäisi entiselleen.

Sillä seikalla että politiikoitsijat tavallisesti lupaavat ylentää työläisten palkkoja, saattaa olla myös työläisiä politiikoimaan kiilloittava luonne. Työläiset eivät todenmukaisesti ole vielä oppineet käsittämään sitä seikkaa, etteivät politiikoitsijat ole koskaan toimineet työläisten palkkojen ylentämisen edistämiseksi, vaan kylläkin vastustaneet sitä kaikissa käänteissä ja kaikilla käytettävissään olevilla keinoilla.

Lähemmin aslaa harkitsevat työläiset jo käsittävätkin sen, ettei politiikoitsijoilta ole mitään muuta odotettavissakaan kuin palkkatyöläisten sortamista. He käsittävät politiikoitsijasta silloin, kun hän ryhtyy poliittisiin virkatehtäviin-

sä, tulevan kapitalistiluokan rengin, joka on menettänyt kalkan itsenäisyytensä ja henkilökohtaisen toimintamahdollisuutensa. Hänen toimintansa on tarkoin määritelty jo kauan sitten laadittujen lakien kautta, joten hän on vain yksi hammas isossa kapitalistiluokan omistamassa ja kontrolloeraamassa poliittisessa koneistossa, joka toimii edeltäpäin tarkoin määriteltyjen ääriviivojen puitteissa. Siinä tapauksessa jos mikä yksi hammas tai useampi tässä koneessa olevista hampaista eivät tee tehtäviään määräysten mukaisesti, niin heitetään ne pois ja tilalle asetetaan uudet sekä sopivimmat.

Asiain näinollen ei palkkatyöväenluokalla ole mitään mahdollisuutta hyötyä politiikoitsijoista, olivatpa ne sitten ketä tahansa ja huolimatta siitä kuinka paljon hyviä lupauksia heidän taholtaan annettaneekin.

Mutta miksi palkkatyöläiset sitten innostuvat politiikkaan? Sen yksinkertaisen syyn tähden, etteivät he tunne omaa voimaansa, eivätkä valtion rakennetta, joten politiikoitsijoilla on mahdollisuus heitä yhä edelleenkin pettää lupausillaan.

Hyvä puoli aslassa on kuitenkin se, että osa palkkatyöläisistä nyt jo käsittävät jossakin määrin valtiorakennetta ja samalla myös politiikkaa, joka on johtanut heidän harkitsemaan lähemmin asemaansa ja suunnittelemaan tehosampia keinoja sen korjaamiseksi. Politikasta vapaan harkintansa perusteella he ovat tulleet havaitsemaan, ettei heidän tarvitse turvautua politiikoitsijoihin olosuhteisiinsa korjauksia aikaansaavassa mielessä. Sensijaan, että antaisivat asemansa korjaamista koskevien kysymysten edustus oikeuden politiikoitsijoille, heidän on edustettava itsekohtaisesti itseään siellä missä he kulloinkin ovat ja missä he milloinkin joutuvat epäkohtien kanssa tekemisiin.

Tämä onkin terveellä pohjalla oleva käsitys, sillä palkkatyöläisillä ei ole mitään syytä turvautua edustettuun toimintaan, sitäpaitsi heillä on paljon kokemuserfäänsiä ja päteviä syitä karttaa sitä ja erikoisesti politiikoitsijain edustusta. Vuosikymmenien aikana saadut katkerat kokemukset ovat siihen nähden antaneet kyllin

monta selvää esimerkkiä, joten siitä ei enää tingitäkään valvontuneimman työväestön keskuudessa.

Mitä järkeä oikeastaan olisikaan siinä että työläiset, jolle maksetaan vissillä työmaalla liian alhaista palkkaa ja joiden työsuhteet ovat sietämättömät, jättäisivät näiden epäkohtien korjaamisen jonkun liukaskielisen poliitikoitsijan tehtäväksi. Ei kerrassa mitään, sillä ennenkuin epäkohtien korjaaminen voisi tulla edes keskustelun alaiseksikaan poliittista menettelyä seuraten, saattaisivat epäterveelliset työsuhteet tuhota heidän terveytensä. Korjaus niinollen, vaikkapa poliitikoitsijat saisivat sen aikaankin, tapahtuisi liian myöhään hyödyttäkseen niitä jotka vaatimuksen tekivät. Samalla saattaa käydä siten, että se työ, joka on työläisten terveyttä vahingoittavaa, on saatu siihen mennessä suoritetuksi. Niinpä poliittinen vitkastelu onkin useissa tapauksissa osoittautunut edulliseksi työvoimanostajille ja juuri siitä syystä työläisiä yllytetään siihen kaikissa tapauksissa turvautumaankin.

”Palkkatyöläiset ovat tuotannossa lisäarvon riiston alaisina”, sanovat teollisuusunionistit ja se on ehdottomasti paikkansapitävä ajatus. Työmaalla joutuvat palkkatyöläiset samoin vastatusten muidenkin epäkohtien kanssa. Siksi, mikäli he ryhtyvät näitä korjaamaan, on heidän paras se tehdä myöskin välittömästi työmaalla.

Se taas, kuinka menestyksellisesti työläiset kykenevät itseään edustamaan, riippuu siitä kuinka hyvin he ovat järjestyneet. Työvoimanostajat ovat hyvin järjestyneitä ja siksi palkkatyöläinen ei voi yksilönä valvoa etujaan. Työläisten on näinollen myös järjestäytyttävä ennenkuin heidän etujensa ajaminen voi tulla kysymykseenkään. Työvoimanostajain ja sen myyjäin välisten ristiriitaisuuksien ratkaisussa merkittävintä osaa vie ensikädessä järjestyneisyys kullakin työmaalla ja teollisuusalalla.

Vaikka palkkatyöläiset suorittavatkin kaiken toimeenpanevan ja johtavan työn kaikissa työmaissa, niin se ei vielä edellytä sitä että heillä olisi valta määrittellä palkkansa suuruus, työpäivän pituus ja muut työsuhteet. Työläiset voivat ne vasta sitten määrittellä, kun he ovat järjestyneet yhtä hyvin kuin työvoimanostajatkin tai paremmin.

Tältä edellä esintuodulta kannalta palkka-

työläisten etua katsoen teollisuusunionistisesti ajattelevat työläiset ovatkin ryhtyneet rakentamaan järjestöä, jossa heidän alkumuksenaan on liittää kaikki palkkatyöläiset yhteen teollisuussittain järjestyneinä. Tätä eri teollisuusunioista muodostuvaa Yhtä Suurta Uniota kutsutaan Maailman Teollisuustyöläisten Unioksi, jota kirjaimet I. W. W. merkitsevät.

Järjestämistyötä tehdessään ovat tämän järjestön jäsenet saaneet kokea mitä räikentä vastarintaa, jonka heidän toimenpiteensä ehkäisemiseksi ovat yhdistyneet työvoimanostajat suunnanneet heitä vastaan kaikkialla. Mutta vastustuksista huolimatta on teollisuussittain järjestymisen saanut kaikkialla, missä sen periaatteet ja menettelytavat on tehty selväksi, palkkatyöläisten myötätunnon puolelleen ja juuri sentähden ei sitä ole yhdistynyt kapitalistiluokka kyennyt tuhoamaan.

Viime aikoina ovat työläiset lainanneet entistä enemmän huomiota teollisuussittain järjestymiselle kautta Yhdysvaltain, mutta erikoisesti vuoristo- ja länsivaltioiden puutavarateollisuudessa. Tämän teollisuuden alalla onkin I. W. W.:hen järjestyneet työläiset käyneet monta kiivasta taistelua työvoimansa ostajien kanssa. Viime kesänä kävivät Idahon I. W. W.:hen järjestyneet puutavaratyöläiset yhden ankarimmista taisteluistaan työvoimansa ostajia vastaan. Heidän taistelunsa, joskaan se ei saanut niin laajakantoista luonnetta kuin mitä oli alkuaan suunniteltu, sai osakseen kaikkien järjestyneiden työläisten myötätunnon. Puutavarant tuotantolaitoksia ja laajoja metsäalueita omistavat yhtiöt turvautuivat tämän taistelun kestäessä mitä raakamaisimpiin toimenpiteisiin lakkoutuneita työläisiä vastaan. Yhtiöiden toimesta palkattiin aseistettuja pyssyhurtta ampumaan lakkoutuneita työläisiä. He käyttivätkin aseitaan raakamaisesti, jonka johdosta kaksi I. W. W.:n jäsentä on vieläkin sairaalassa, eivätkä tule nähtävästi koskaan paranemaan työ-kuntoisiksi.

Poliitikoitsijat, jotka aina vaalien edellä luopaavat palkkatyöläisille kaikkea hyvää, asettuivat tässä taistelussa — kuten aina ennenkin — työvoimanostajain puolelle ja kuvernööri lähetti sotaväkeä lakkoalueelle. Mutta tästä ja monista muista samanlaisista tapahtumista huolimatta kehoittavat poliitikoitsijat työläisten edelleenkin turvautumaan heidän apuunsa.